

THE NOTHING I NEEDED

FERDINANDO FREGA

NEANTUL DE CARE AVEAM NEVOIE

NEANTUL DE CARE AVEAM NEVOIE

Soția mea, Elisabetta, a hotărât să plece în vacanță împreună cu fiica mea Giorgia, alături de fratele ei Michele și de soția acestuia, Cinzia.

Destinația lor era casa unui văr din Sicilia, unde urmau să petreacă cinci zile refăcându-se după stresul vieții de zi cu zi.

Înainte de a mă lăsa singur, în afară de responsabilitatea de a avea grijă de labradorul meu american, care avusese cândva o prietenă la Napoli și preluase accentul canin local, au avut grijă să-mi spună că camera era plină ochi. Mi-au mai lăsat și cincizeci de euro pentru eventuale cheltuieli zilnice suplimentare și mi-au spus clar că, la întoarcere, se așteptau ca locuința să fie în ordine perfectă și să nu semene cu o zonă de dezastru casnic.

Sunau în fiecare zi. Amândouă erau îngrijorate din pricina câinelui. Mâncase? Băuse destulă apă? Ieșise la plimbare? Își făcuse treaba? Își găsisse companie?

La un moment dat le-am sugerat să-l sune direct pe el și să-l lase să le răspundă singur la întrebări, plângeri incluse.

Cât despre mine, primeam doar din când în când câte o întrebare calmă din partea soției.

„Ai mâncat?”

Și răspundeam cu aceeași calm.

„Da, dragostea mea.”

Ahahahahahahahah.

Apoi a venit ziua întoarcerii lor.

Nespus de curioase, au intrat în casă.

Totul era imaculat. Bucătăria strălucea. Niciun vas nu era pus greșit.

Erau atât de surprinse, încât au ieșit înapoi, s-au oprit pe hol și s-au întrebat dacă nu cumva intraseră în alt apartament.

Cumnata mea, fiică a unui ofițer superior de Carabinieri, a inspectat temeinic scena crimei și m-a felicitat, întrebându-se totodată cum de fusese posibil așa ceva.

Tocmai când toată lumea credea că efectele speciale s-au terminat, ne-am adunat în jurul mesei din bucătărie și m-au văzut apărând cu cei cincizeci de euro în mână, gata să-i înapoiez.

Privirile lor s-au întâlnit. Ochii lor au purtat o întreagă conversație fără niciun cuvânt.

Întrebarea a venit imediat.

„N-ai mâncat?”

Și am răspuns:

„Ba da, mulțumesc. Cel puțin de trei ori pe zi. Dar știam că nu-mi mai trebuia nimic altceva. Neantul mi-a fost de-ajuns ca să trăiesc. Era tot ce aveam nevoie.”

Am zâmbit și am plecat singur la plimbare.

Pentru că reușita nu trebuie împărtășită niciodată.

E ca înghețata. Fiecare recunoaște gustul pe propriul cerul gurii, chiar și atunci când e același gust pentru toți.

Ferdinando